

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 286

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 aprilie 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ORDONAȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
31.	2	354.	5
— Ordonanță de urgență privind stabilirea unor măsuri necesare organizării de către Parlamentul României a celei de-a 63-a Sesiuni anuale a Adunării Parlamentare a NATO la București, în perioada 6—9 octombrie 2017		— Decizie privind numirea prin mobilitate a domnului Ioan Ghica în funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	
234.	3	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
— Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Gorj de către domnul Paraschivu Gheorghe		4.073/2016.	6–7
235.	3	— Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice a Bisericii romano-catolice Preasfânta Treime, orașul Pecica, județul Arad, categoria II — arhitectură, monument, grupa valorică B.....	
— Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Gorj de către domnul Florescu Ciprian-Adrian		4.074/2016.	7–8
236.	4	— Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice a Bisericii Ortodoxe Române „Sfinții Trei Ierarhi”, orașul Pecica, județul Arad, categoria II — arhitectură, monument, grupa valorică B.....	
— Hotărâre privind aplicarea mobilității pentru domnul Ghica Ioan din funcția publică de prefect al județului Bacău în funcția publică de inspector guvernamental		4.085/2016.	8
237.	4	— Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice a Poternei bastionului 9 al Cetății Brăila, situată în municipiul Brăila, bd. Cuza nr. 10—12, categoria II — arhitectură, sit, grupa valorică B.....	
— Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Bacău de către doamna Coșa Maricica-Luminița		ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV	
238.	5	Sentința civilă nr. 1.219 din 25 februarie 2016 a Tribunalului București — Secția a II-a Contencios administrativ și fiscal	
— Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Buzău de către doamna Ichim Carmen-Adriana			9–16

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind stabilirea unor măsuri necesare organizării de către Parlamentul României a celei de-a 63-a Sesiuni anuale a Adunării Parlamentare a NATO la București, în perioada 6—9 octombrie 2017

România este țara gazdă a celei de-a 63-a Sesiuni anuale a Adunării Parlamentare a NATO, denumită în continuare AP NATO, în perioada 6—9 octombrie 2017.

AP NATO este o organizație interparlamentară formată din delegațiile parlamentare ale celor 28 de state membre NATO. La adunare participă și delegații din partea a 13 țări asociate, a Parlamentului European, reprezentanți din țările cu statut de membri asociați mediteraneeni și observatori parlamentari, precum și din partea Adunării Parlamentare a Consiliului Europei și a Adunării Parlamentare a OSCE.

România a mai găzduit de două ori sesiuni anuale ale AP NATO, prima dată în octombrie 1997, când a fost și prima țară nemembră care a organizat o sesiune anuală, și, ulterior, în octombrie 2011. Sesiunile anuale ale AP NATO sunt cele mai importante evenimente din activitatea organizației și sunt găzduite, prin rotație, de statele membre și asociate.

Sesiunea de la București presupune participarea unui număr de aproximativ 800 de persoane și, atât din perspectiva anvergurii participării — președintele AP NATO, secretarul general al NATO, înalți oficiali ai Alianței, cât și din cea a tematicilor abordate, cu accent special pe problemele acute ale securității, reprezintă un reper important în calendarul evenimentelor politice la nivel internațional.

Membrii Adunării vor adopta rezoluții adresate guvernelor și parlamentelor statelor membre, care ulterior vor fi înaintate Consiliului Nord-Atlantic sub formă de recomandări de politică generală. Cele cinci comisii ale Adunării, Comisia pentru dimensiunea civilă a securității, Comisia pentru apărare și securitate, Comisia pentru economie și securitate, Comisia politică și Comisia pentru știință și tehnologie, vor dezbate rapoarte pe teme specifice împreună cu reprezentanți ai NATO, ai guvernelor din țările membre, din lumea academică și din societatea civilă și vor fi alese funcțiile de conducere.

În vederea stabilirii detaliilor tehnice ale organizării, o delegație a Secretariatului Internațional al AP NATO a efectuat o vizită la Palatul Parlamentului, ocazie cu care, în ceea ce privește securitatea, a subliniat că va depinde în mare măsură de capacitatea, expertiza și resursele umane ale gazdelor pentru a asigura un mediu securizat pentru participanți pe perioada șederii lor.

În cadrul ședinței din 1 martie 2017 a fost aprobat de către birourile permanente ale Camerei Deputaților și Senatului Memorandumul intern care stabilește îndeplinirea condițiilor interne de aprobare a organizării sesiunii.

Ținând cont de evenimentele din ultima perioadă în plan internațional, cât și de frecvența acestora, este necesară adoptarea de măsuri menite să asigure siguranța și securitatea participanților la sesiunea anuală a AP NATO.

Având în vedere acest lucru și importanța organizării în România a sesiunii anuale a AP NATO, precum și necesitatea respectării standardelor de reprezentare specifice unor asemenea evenimente, se impune stabilirea unor normative de cheltuieli derogatorii de la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Ținând seama de amploarea evenimentului și de complexitatea gestionării fondurilor necesare organizării sesiunii anuale a AP NATO, precum și de capacitatea de asumare a obligațiilor,

luând în considerare calitatea României de organizator al celei de-a 63-a Sesiuni anuale a Adunării Parlamentare a NATO, precum și imaginea și credibilitatea instituției Parlamentului,

în scopul respectării standardelor de reprezentare specifice evenimentului și cu referire la timpul limitat rămas până la derularea acțiunii pentru parcurgerea tuturor etapelor necesare bunei desfășurări și având în vedere necesitatea adoptării imediate a cadrului pentru îndeplinirea obligațiilor asumate la nivel organizatoric de către Parlamentul României,

elemente care vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Normativele de cheltuieli pentru organizarea de către Parlament a celei de-a 63-a Sesiuni anuale a Adunării Parlamentare a NATO la București, în perioada 6—9 octombrie 2017, se exceptează de la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru

autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare, și se aprobă de birourile permanente ale fiecărei Camere a Parlamentului.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc
Ministrul finanțelor publice,
Viorel Ștefan

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detaşare în condiţiile legii, a funcţiei publice de prefect
al judeţului Gorj de către domnul Paraschivu Gheorghe

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, a funcţiei publice de prefect al judeţului Gorj de către domnul Paraschivu Gheorghe.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

Bucureşti, 20 aprilie 2017.

Nr. 234.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare în
condiţiile legii, a funcţiei publice de prefect al judeţului Gorj
de către domnul Florescu Ciprian-Adrian

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (2¹) şi ale art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Florescu Ciprian-Adrian exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, funcţia publică de prefect al judeţului Gorj.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

Bucureşti, 20 aprilie 2017.

Nr. 235.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind aplicarea mobilității pentru domnul Ghica Ioan
din funcția publică de prefect al județului Bacău
în funcția publică de inspector guvernamental**

Având în vedere prevederile art. 27 alin. (1) lit. a), art. 30 lit. a) și art. 33 alin. (1) lit. c) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se dispune aplicarea mobilității pentru domnul Ghica Ioan din funcția publică de prefect al județului Bacău în funcția publică de inspector guvernamental.

Art. 2. — Numirea în funcția publică de inspector guvernamental se face prin decizie a prim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

București, 20 aprilie 2017.

Nr. 236.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în
condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Bacău
de către doamna Coșa Maricica-Luminița**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (2¹) și ale art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna Coșa Maricica-Luminița exercită, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, funcția publică de prefect al județului Bacău.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

București, 20 aprilie 2017.

Nr. 237.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare
în condiţiile legii, a funcţiei publice de prefect al judeţului
Buzău de către doamna Ichim Carmen-Adriana

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (2¹) şi ale art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,
în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna Ichim Carmen-Adriana exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, funcţia publică de prefect al judeţului Buzău.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

Bucureşti, 20 aprilie 2017.
Nr. 238.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
privind numirea prin mobilitate a domnului Ioan Ghica
în funcţia publică de inspector guvernamental
în cadrul Secretariatului General al Guvernului

Având în vedere prevederile art. 33 alin. (1) lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalţilor funcţionari publici, managementul carierei şi mobilitatea înalţilor funcţionari publici, cu modificările şi completările ulterioare,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea şi funcţionarea Guvernului României şi a ministerelor, cu modificările şi completările ulterioare, şi al art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ioan Ghica se numeşte în funcţia publică de inspector guvernamental, în cadrul Secretariatului General al Guvernului, în aplicarea mobilităţii înalţilor funcţionari publici.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

Bucureşti, 20 aprilie 2017.
Nr. 354.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

privind clasarea în Lista monumentelor istorice a Bisericii romano-catolice Preasfânta Treime, orașul Pecica, județul Arad, categoria II — arhitectură, monument, grupa valorică B

Având în vedere Referatul Direcției patrimoniu cultural nr. 6.094/2015 din 4.07.2016 de aprobare a proiectului de ordin al ministrului culturii de clasare în Lista monumentelor istorice, categoria II — arhitectură, monument, grupa valorică B a Bisericii romano-catolice Preasfânta Treime, orașul Pecica, județul Arad,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) pct. 2 lit. a) și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se clasează monument istoric Biserica romano-catolică Preasfânta Treime, orașul Pecica, județul Arad, în categoria II — arhitectură, monument, grupa valorică B, cu codul în Lista monumentelor istorice AR-II-m-B-21120.

(2) Zona de protecție a monumentului istoric este cuprinsă în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Corina Șuteu

București, 27 decembrie 2016.

Nr. 4.073.

ANEXĂ

Zona de protecție a Bisericii romano-catolice Preasfânta Treime, orașul Pecica, județul Arad

Coordonate puncte de contur: coordonate stereo 70

Nr. crt.	Nord (X)	Est (Y)
1.	525044.139	196136.409
2.	525045.547	196132.127
3.	525055.533	196104.221
4.	525059.090	196095.018
5.	525062.754	196096.356
6.	525062.794	196096.164
7.	525063.615	196092.262
8.	525065.813	196081.814
9.	525066.960	196074.896
10.	525069.089	196056.988
11.	525073.403	196029.904
12.	525056.357	196030.094
13.	525026.361	196026.935
14.	525022.154	196025.258
15.	525030.655	196004.984
16.	524993.243	195988.873
17.	524991.580	195992.234
18.	524972.509	195982.796
19.	524979.904	195973.367
20.	524984.170	195966.187

Nr. crt.	Nord (X)	Est (Y)
21.	524950.302	195947.675
22.	524923.321	195997.872
23.	524904.706	195989.573
24.	524898.049	195986.642
25.	524894.340	195984.956
26.	524883.561	195980.264
27.	524872.721	195999.113
28.	524866.486	196013.568
29.	524866.173	196013.409
30.	524863.403	196019.830
31.	524860.821	196025.901
32.	524863.453	196028.468
33.	524864.084	196028.765
34.	524862.988	196031.692
35.	524858.778	196043.025
36.	524875.302	196050.690
37.	524875.862	196051.149
38.	524874.565	196054.004
39.	524872.538	196053.177
40.	524864.918	196071.041
41.	524879.228	196078.173

Nr. crt.	Nord (X)	Est (Y)
42.	524867.914	196102.222
43.	524885.192	196109.902
44.	524880.378	196120.688
45.	524870.893	196142.705
46.	524883.422	196148.185
47.	524877.682	196161.309
48.	524916.316	196176.762

Nr. crt.	Nord (X)	Est (Y)
49.	524928.510	196181.918
50.	524925.503	196188.991
51.	524950.958	196199.714
52.	524979.488	196183.799
53.	524994.207	196189.694
54.	525022.695	196203.448
55.	525037.424	196173.277

MINISTERUL CULTURII

O R D I N

privind clasarea în Lista monumentelor istorice a Bisericii Ortodoxe Române „Sfinții Trei Ierarhi”, orașul Pecica, județul Arad, categoria II — arhitectură, monument, grupa valorică B

Având în vedere Referatul aprobat înregistrat la Cabinetul ministrului cu nr. 5.236 din 8.07.2016 de aprobare a proiectului de ordin al ministrului culturii de clasare în Lista monumentelor istorice, de categoria II — arhitectură, monument, grupa valorică B a Bisericii Ortodoxe Române „Sfinții Trei Ierarhi”, orașul Pecica, județul Arad,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) pct. 2 lit. a) și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se clasează monument istoric Biserica Ortodoxă Română „Sfinții Trei Ierarhi”, orașul Pecica, județul Arad, în categoria II — arhitectură, monument, grupa valorică B, cu codul în Lista monumentelor istorice AR-II-m-B-21119.

(2) Zona de protecție a monumentului istoric este cuprinsă în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Corina Șuteu

București, 27 decembrie 2016.
Nr. 4.074.

ANEXĂ

Zona de protecție a Bisericii Ortodoxe Române „Sfinții Trei Ierarhi”, orașul Pecica, județul Arad

Coordonate puncte de contur stereo 70:

Nr. crt.	Nord (X)	Est (Y)
1.	525512.418	196326.313
2.	525503.926	196337.551
3.	525497.319	196345.664
4.	525491.217	196352.623
5.	525482.630	196361.413
6.	525481.010	196362.918
7.	525476.189	196367.396
8.	525476.689	196367.886
9.	525470.107	196375.282
10.	525475.278	196380.301
11.	525475.063	196380.509
12.	525479.933	196385.397
13.	525480.137	196385.204
14.	525484.103	196388.551

Nr. crt.	Nord (X)	Est (Y)
15.	525486.310	196391.742
16.	525486.696	196392.153
17.	525486.908	196392.105
18.	525497.325	196402.933
19.	525499.538	196405.245
20.	525507.451	196413.511
21.	525526.528	196432.657
22.	525525.945	196433.235
23.	525534.286	196441.665
24.	525534.867	196441.058
25.	525537.911	196444.305
26.	525550.932	196458.972
27.	525556.498	196464.990

Nr. crt.	Nord (X)	Est (Y)
28.	525559.038	196467.798
29.	525560.876	196469.650
30.	525576.582	196453.893
31.	525583.136	196447.637
32.	525592.590	196432.987
33.	525587.363	196428.636
34.	525589.807	196423.275
35.	525592.779	196419.681
36.	525594.410	196418.972
37.	525595.397	196418.009
38.	525601.503	196411.910
39.	525605.564	196407.564
40.	525607.712	196403.231
41.	525619.656	196381.627
42.	525621.028	196379.613
43.	525624.781	196373.663

Nr. crt.	Nord (X)	Est (Y)
44.	525619.099	196370.906
45.	525623.705	196361.838
46.	525629.587	196350.256
47.	525640.565	196331.369
48.	525645.081	196321.880
49.	525652.544	196310.420
50.	525622.707	196293.771
51.	525629.372	196277.838
52.	525603.054	196255.662
53.	525603.468	196254.902
54.	525590.334	196243.703
55.	525572.166	196276.427
56.	525550.555	196271.010
57.	525537.103	196260.460
58.	525529.803	196282.586
59.	525521.645	196305.970

MINISTERUL CULTURII

O R D I N

privind clasarea în Lista monumentelor istorice a Poternei bastionului 9 al Cetății Brăila, situată în municipiul Brăila, bd. Cuza nr. 10—12, categoria II — arhitectură, sit, grupa valorică B

Având în vedere Referatul nr. 6.100 din 17.08.2016 de aprobare a proiectului de ordin al ministrului culturii de clasare în Lista monumentelor istorice, categoria II — arhitectură, sit, grupa valorică B a Poternei bastionului 9 al Cetății Brăila, situată în municipiul Brăila, bd. Cuza nr. 10—12,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) pct. 2 lit. e) și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se clasează monument istoric Poterna bastionului 9 al Cetății Brăila, situată în municipiul Brăila, bd. Cuza nr. 10—12, în categoria II — arhitectură, sit, grupa valorică B, cu codul în Lista monumentelor istorice BR-II-s-B-21118.

(2) Zona de protecție a monumentului istoric este cuprinsă în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Corina Șuteu

București, 30 decembrie 2016.
Nr. 4.085.

ANEXĂ

Zona de protecție a Poternei bastionului 9 al Cetății Brăila, situată în municipiul Brăila, bd. Cuza nr. 10—12

Coordonate Stereo 70 puncte de contur:

Nr. crt.	Nord (X)	Est (Y)
1.	422735.510	733282.570
2.	422705.450	733235.580
3.	422681.740	733214.410

Nr. crt.	Nord (X)	Est (Y)
4.	422628.830	733260.130
5.	422630.100	733283.410
6.	422658.040	733312.200

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BUCUREȘTI

SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 1.219

Ședința publică din 25 februarie 2016

Dosar nr. 41.050/3/2014

Tribunalul constituit din:

Președinte

— Ceslea Nicolae Alexandru

Grefier

— Șerban Florentina

Pe rol se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulate de reclamantul Firicel Alexandru în contradictoriu cu părțile statul român, prin Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Afacerilor Interne, ministrul afacerilor interne, Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, având ca obiect „anulare act administrativ”.

Prin Încheierea de dezbateri din data de 2.02.2016 și, ulterior, prin Încheierea de amânare a pronunțării din data de 10.02.2016, Tribunalul a amânat pronunțarea pentru data de astăzi, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL,

deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 25.11.2014 cu numărul 41.050/3/2014, formulată de reclamantul Firicel Alexandru, în contradictoriu cu părții statul român, prin reprezentant Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Afacerilor Interne și Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, s-a solicitat să se constate că în cadrul raportului juridic concret de serviciu de poliție în care o parte este reclamantul în calitate de funcționar public polițist statul român este entitatea cu rol de angajator, Ministerul Afacerilor Interne este organul unic de reprezentare a angajatorului statul român, în relația de muncă cu subsemnatul, iar Direcția de Poliție nu are calitate de angajator sau de organ de reprezentare al angajatorului în relația de muncă; inopozabilitatea Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 400/2004 privind cercetarea disciplinară a personalului din Ministerul Afacerilor Interne față de reclamant, atât la data emiterii dispoziției Direcției nr. 2.381 din 17.04.2014, prin care a fost sancționat cu mustrare scrisă, și perioada premergătoare emiterii dispoziției de sancționare în care au fost încheiate actele privind cercetarea disciplinară care au stat la baza emiterii dispoziției Direcției nr. 2.042 din 17.03.2014; să se constate că Ordinul Ministerului Afacerilor Interne este nul; să fie anulată dispoziția șefului Poliției Sectorului 3 București nr. 2.042 din 17.03.2014 prin care a fost sancționat disciplinar.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că este esențial să fie calificate noțiunile de angajat și angajator pentru a se determina drepturile și obligațiile părților; arată că nu a fost informat cu privire la aspecte esențiale ale raportului de muncă, în contextul în care primește ordine de la minister, inspectorat și direcție, dar nu cunoaște cine este angajatorul; ordinul criticat nu a fost publicat și nici comunicat reclamantului; ordinul a fost emis cu nerespectarea dispozițiilor privind transparența decizională în administrație, Legea nr. 52/2003, iar prin Decizia Curții Constituționale nr. 392/2014 a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor ce au stat la baza emiterii ordinului; față de aceste motive, cum decizia de sancționare a fost emisă în baza actelor criticate supra, și aceasta, ca act subsidiar, este lovită de nulitate; a arătat că a fost sancționat pentru că și-a exercitat dreptul la liberă exprimare.

În drept a invocat dispozițiile Legii nr. 360/2002, art. 247 din Codul muncii și a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

La data de 8.04.2015 Direcția Generală de Poliție a Municipiului București a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată, motivat de faptul că reclamantul este încadrat în cadrul direcției, aceasta având personalitate juridică, că dispoziția de sancționare a fost emisă anterior Deciziei Curții Constituționale nr. 392 din 2.07.2014, iar dispoziția de sancționare a fost emisă în mod legal.

La data de 21.04.2015 Ministerul Afacerilor Interne a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității primului capăt de cerere, motivat de faptul că se solicită să se constate o situație de fapt, excepția inadmisibilității pentru lipsa plângerii prealabile pentru capătul de cerere privind anularea Ordinului nr. 400/2004, excepția lipsei calității procesuale pasive a ministerului cu privire la ultimul capăt de cerere, având în vedere că nu acesta a emis decizia de sancționare, excepția prescripției dreptului material la acțiune potrivit art. 11 din Legea nr. 554/2004, iar, pe fondul cauzei, motivat de faptul că dispozițiile Legii nr. 360/2002 stabilesc momentul când ia naștere raportul de serviciu, iar Decizia Curții Constituționale nr. 1.658/2010 stabilește distincția între sectorul public și cel privat, ordinul nu trebuie publicat, iar reclamantul avea acces la actele instanței; a invocat practica judiciară cu privire la ordinul ministrului.

La data de 27.04.2015 ministrul a formulat întâmpinare prin care a achiesat la apărările ministerului, arătând, în plus, că nu are calitate procesuală pasivă, motivat de faptul că direcția juridică este împuternicită să reprezinte și să angajeze ministerul în relația cu instanțele.

La data de 13.05.2015 reclamantul a formulat răspuns la întâmpinări prin care a reiterat cele susținute și a combătut apărările părților.

A fost administrată exclusiv proba cu înscrisuri, excepțiile procesuale invocate fiind soluționate în ședința din data de 2.02.2016 (f.179).

Analizând actele și lucrările dosarului, Tribunalul reține următoarele:

Cu titlu preliminar, Tribunalul a apreciat că primele două capete de cerere — determinarea elementelor raportului juridic de muncă și inopozabilitatea Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 400/2004 — constituie elemente de fond, dispoziția fiind adoptată de instanță potrivit art. 22 din Codul de procedură civilă. Pe de o parte, în primul caz, este vorba de constatarea unei situații de fapt, inadmisibilă în condițiile art. 35 din Codul de procedură civilă, dar care constituie o analiză utilă în pronunțarea asupra capătului de cerere privind anularea dispoziției de sancționare, motiv pentru care a fost oportună calificarea. Având în vedere că s-a solicitat anularea Ordinului nr. 400/2004, sancțiune cu efecte depline, discutarea opozabilității ordinului a devenit superfluă; de asemenea, inopozabilitatea are natura juridică a unei apărări de fond, în condițiile în care capătul de cerere a fost formulat în contextul cererii de anulare a dispoziției de sancționare, astfel că nu are caracterul unei cereri de sine stătătoare, altfel ar fi lipsită de interes, Tribunalul neputându-se pronunța asupra aplicării normelor juridice în general.

Cu privire la calitatea procesuală pasivă a Ministerului Afacerilor Interne și a ministrului aceluiași minister, Tribunalul a respins aceste excepții prin Încheierea din data de 2.02.2016, arătând că în analiza fondului se va trasa care sunt persoanele responsabile cu privire la cererea reclamantului.

Este adevărat că ministerul și ministrul nu au emis decizia de sancționare și nu se poate trasa responsabilitatea acestora în emitere, în dreptul administrativ calitatea procesuală pasivă având emitentul actelor criticate. În ceea ce privește Ordinul criticat nr. 400/2002, acesta a fost emis de ministru, fiind astfel irelevant cine reprezintă în justiție emitentul, în contextul în care a fost chemat direct acesta.

În condițiile în care ministerul și ministrul nu sunt părți responsabile de emiterea decizie de sancționare, aceștia nu pot invoca excepția prescripției, față de dispozițiile art. 2.513 din Codul civil, care rezervă dreptul de a invoca excepția părților raportului juridic.

Sub aspectul calității procesuale sunt relevante și cele ce vor fi stabilite infra, la momentul analizei primului aspect din cererea de chemare în judecată — cel relativ la cererea în constatare.

Pe fondul cauzei, prin dispoziția șefului Poliției Sectorului 3 nr. 2.042 din 17.03.2014 (f.161), contestația împotriva acestui act administrativ fiind respinsă prin Decizia nr. 2.381 din 17.04.2014 (f.251), emisă de directorul general al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, reclamantul a fost sancționat disciplinar cu mustrare scrisă întrucât a folosit expresii jignitoare, tendențioase, aducând acuzații nefondate la adresa instituțiilor statului.

Părțile relevante din decizie: „acte de corupție, înfometare, lipsa randamentului la muncă”, „prin subfinanțarea Poliției Române, prin faptul că lăsați personalul acesteia să se zbată între necesități logistice și legislație ambiguă nu faceți altceva decât să favorizați infracțiunea și infractorii, punând în pericol actul de justiție”, „numai un personal necalificat omite fondul problemei”, „vă sugerez atât dvs. cât și celor care redactează asemenea răspuneri să lăsați locul celor competenți și abilitați să înțeleagă limba română, nu să terfelii imaginea instituției Poliției Române, așa cum se întâmplă de ani buni prin decizii pe genunchi, la ordin telefonic, în birouri, pe motiv că așa se dorește chiar dacă este ilegal”, „actualul președinte al României a impus o centură de siguranță care s-a dovedit a fi un ștreang și mi-a tăiat salariul, respectiv cu ajutorul birocratilor din birou, mi-a furat sporul de 25% legal”, „există discriminare salarială impusă de foștii nomenclaturiști (comuniștii, bolșevicii, fasciștii, mai ales cei din formațiunea UDMR și securiștii)”, „sporul de 25% pentru studii superioare care mi-a fost luat și dat unui pilos din MAI”.

S-a reținut că aceste afirmații au fost calificate drept excesive și incriminatorii, constituind comportamente necorespunzătoare în serviciu, familie sau societate, aducând atingere onoarei, probității profesionale a polițistului și prestigiului instituției. Temeiul juridic reținut a fost art. 12 alin. 1 lit. a) din O MAI nr. 400/2004 privind regimul disciplinar și art. 57 lit. a) din Legea nr. 360/2002.

Cu privire la primul aspect, respectiv cel prin care s-a solicitat să se constate că în cadrul raportului juridic concret de serviciu de poliție în care o parte este reclamantul în calitate de funcționar public polițist, statul român este entitatea cu rol de angajator, Ministerul Afacerilor Interne este organul unic de reprezentare a angajatorului statul român, în relația de muncă cu subsemnatul, iar Direcția de Poliție nu are calitatea de angajator sau de organ de reprezentare al angajatorului în relația de muncă, Tribunalul reține că raportul de serviciu este între Direcția Generală de Poliție a Municipiului București și reclamant.

Potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 1.658/2010 s-a reținut că în sfera publică angajatorul este statul prin diferitele sale entități de la nivel central și local. Această mențiune este suficient de clară, în sensul că statul a delegat prerogativele la nivelul autorităților centrale și locale; cu alte cuvinte, ce a stabilit Curtea a fost că Direcția Generală de Poliție se identifică cu statul român, prin preluarea atribuțiilor specifice. Soluția decurge și firesc din ansamblul normativ, în condițiile în care Direcția se bucură de personalitate juridică — art. 12 alin. 1 din Legea nr. 218/2002 — și i-au fost date în competență atribuții specifice, aceasta preluând toate drepturile și obligațiile care vizează activitatea de poliție, inclusiv cele conținute în raportul juridic de muncă.

Argumentul în sensul că ministerul este angajatorul, potrivit art. 2 lit. d și e din OUG nr. 30/2007, Tribunalul reține că atribuțiile în sistemul public pot fi partajate și pot fi exercitate de mai multe entități.

Cu privire la inopozabilitatea Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 400/2004 privind cercetarea disciplinară a personalului din Ministerul Afacerilor Interne față de reclamant, atât la data emiterii dispoziției Direcției nr. 2.381 din 17.04.2014, prin care a fost sancționat cu mustrare scrisă, și perioada premergătoare emiterii dispoziției de sancționare în care au fost încheiate actele privind cercetarea disciplinară care au stat la baza emiterii dispoziției Direcției nr. 2.042 din 17.03.2014 pe motiv că nu a fost informat cu privire la conținutul ordinului, Tribunalul apreciază că apărarea este neîntemeiată.

Ordinul nr. 400/2004 a fost emis în condițiile în care anexa la HG nr. 555/2001 era în vigoare, dispozițiile art. 27 alin. 3 stabilind că ordinele nu sunt supuse regimului de publicare, modificările legislative ulterioare fiind fără efect sub acest aspect.

Cu privire la anularea Ordinului MAI nr. 400/2004, Tribunalul achiesează la motivele de anulare reflectate în Sentința civilă nr. 5.157 din 10.07.2015 pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal, Dosar nr. 22.694/3/2013*, aflat în faza procesuală a recursului.

Astfel, prin Decizia Curții Constituționale nr. 392/2014 a fost admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 59 alin. (2), art. 60 alin.(1) și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 și au fost declarate neconstituționale aceste dispoziții legale. Potrivit art. 59 alin. (2) „Procedura cercetării prealabile se reglementează prin ordin al ministrului de interne”; art. 60 alin. (1) „Aplicarea sancțiunilor disciplinare se face potrivit competențelor stabilite prin ordin al ministrului administrației publice și internelor, după expirarea termenului de contestare, prevăzut la art. 61 alin. (1)”; art. 62 alin. (3) „Consiliile de disciplină își desfășoară activitatea în baza regulamentului aprobat prin ordin al ministerului de interne”.

În considerentele Deciziei nr. 392/2014, Curtea Constituțională a reținut că „Or, dispozițiile legale criticate nu numai că nu reglementează procedura disciplinară prealabilă, aplicarea sancțiunilor disciplinare sau activitatea consiliului de disciplină, ci delegă reglementarea acestor aspecte importante ministrului de resort care este abilitat să adopte ordine. Așadar, se ajunge la situația ca un aspect esențial care vizează executarea și/sau încetarea raporturilor de serviciu să fie reglementat printr-un act administrativ, care, de altfel, în cazul de față, nici măcar nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, ceea ce este de natură să confere un caracter iluzoriu posibilităților autorului excepției de neconstituționalitate de a se apăra în mod eficient. În aceste condiții, persoana cercetată disciplinar nu cunoaște regulile după care se desfășoară procedura, având în vedere că actul administrativ nu este accesibil și deci nici opozabil. Normele privind cercetarea disciplinară trebuie să respecte anumite cerințe de stabilitate și previzibilitate. Or, delegarea de atribuții

de a stabili aceste norme unui membru al Guvernului, prin emiterea unor acte cu caracter administrativ ce au caracter infra legal, determină o stare de incertitudine juridică, acest gen de acte având, de obicei, un grad sporit de schimbări succesive în timp.”

În aplicarea prevederilor art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1) și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 a fost emis Ordinul MAI nr. 400/2004 privind regimul disciplinar al personalului din Ministerul Administrației Interne. Cum dispozițiile legale ce au stat la baza emiterii Ordinului MAI nr. 400/2004 au fost declarate neconstituționale.

Or, din moment ce au fost declarate neconstituționale prevederile legale care stabileau că aspectele privind aplicarea sancțiunilor disciplinare, procedura disciplinară și comisiile de disciplină urmează a fi reglementate prin ordin al ministrului, Ordinul MAI nr. 400/2004 este astfel lipsit de temeiul legal.

Pentru aceste motive va dispune anularea Ordinului Ministrului Afacerilor Interne nr. 400/2004, iar, față de caracterul subsidiar al Dispoziției de sancționare nr. 2.042 din 17.03.2014, va dispune și anularea acestui act. Cea din urmă soluție este justificată ca efect al anulării ordinului în baza căruia a fost emis, anularea producând efecte retroactive, iar nu în baza deciziei Curții Constituționale care produce efecte pentru viitor; în acest mod sunt neîntemeiate apărările Direcției în sensul că decizia de sancționare a fost emisă anterior deciziei Curții Constituționale.

Chiar și așa, decizia de sancționare nu a fost emisă în mod temeinic.

Reclamantul a fost sancționat întrucât a folosit expresii jignitoare, tendențioase, aducând acuzații nefondate la adresa instituțiilor statului; afirmațiile sale au fost calificate drept excesive și incriminatorii, constituind comportamente necorespunzătoare în serviciu, familie sau societate, aducând atingere onoarei, probității profesionale a polițistului și prestigiului instituției.

Părțile relevante din decizie: „acte de corupție, înfometare, lipsa randamentului la muncă”, „prin subfinanțarea Poliției Române, prin faptul că lăsați personalul acesteia să se zbată între necesități logistice și legislație ambiguă nu faceți altceva decât să favorizați infracțiunea și infractorii, punând în pericol actul de justiție”, „numai un personal necalificat omite fondul problemei”, „vă sugerez atât dvs. cât și celor care redactează asemenea răspunsuri să lăsați locul celor competenți și abilitați să înțeleagă limba română, nu să terfelii imaginea instituției Poliției Române, așa cum se întâmplă de ani buni prin decizii pe genunchi, la ordin telefonic, în birouri, pe motiv că așa se dorește chiar dacă este ilegal”, „actualul președinte al României a impus o centură de siguranță care s-a dovedit a fi un ștreang și mi-a tăiat salariul, respectiv cu ajutorul birocratilor din birou, mi-a furat sporul de 25% legal”, „există discriminare salarială impusă de foștii nomencluriști (comuniștii, bolșevicii, fasciștii, mai ales cei din formațiunea UDMR și securiștii)”, „sporul de 25% pentru studii superioare care mi-a fost furat și dat unui pilor din MAI”.

Tribunalul reține că afirmațiile reclamantului nu sunt excesive și nici incriminatorii de o așa manieră să constituie un comportament necorespunzător în serviciu, familie sau societate, aducând atingere onoarei, probității profesionale a polițistului și prestigiului instituției, în condițiile în care semnaleză nereguli în sistemul de stat, fără să vizeze viața privată sau onoarea funcționarilor. Se mai reține că reclamantul este un membru activ al sindicatului Pro Lex, aceasta justificând cu atât mai mult intervenția reclamantului pentru a semnala neregulile în sistem.

De asemenea, potrivit art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului orice persoană are dreptul la libertatea de

exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații sau idei fără amestecul autorităților publice.

Exercițiul acestor libertăți ce presupune datorii și responsabilități poate fi supus unor formalități, condiții, restrângeri sau unor sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau securitatea publică, apărarea ordinii și prevenirea crimei, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru împiedicarea divulgării unor informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judiciare.

Cauza de față ridică problema aplicării art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului, instanța având datoria să evalueze ingerința din perspectiva întregii cauze pentru a stabili dacă ea a fost *proporțională cu scopul legitim urmărit* și dacă motivele invocate de autoritățile naționale pentru a o justifica par să fie *pertinente și suficiente* (*Zana împotriva Turciei*, Hotărârea din 25 noiembrie 1997, Culegere 1997—VII, p. 2.547—2.548, §51, și *Kyprianou împotriva Ciprului* [MC] nr. 73.797/01, §171, 15 decembrie 2005).

Este de necontestat că sancționarea reclamantului cu mustrare scrisă pentru exprimarea nemulțumirii față de modul în care funcționează autoritățile constituie o ingerință a dreptului la liberă exprimare, ingerință care este previzibilă și accesibilă, dată fiind reglementarea răspunderii disciplinare, și urmărește un scop legitim — protejarea reputației persoanei și instituțiilor.

În continuare trebuie analizat dacă ingerința este necesară într-o societate democratică, dacă motivele avansate de pârâți pentru a justifica sancționarea persoanei în cauză sunt pertinente și suficiente.

Pentru a se pronunța asupra acestei chestiuni, instanța ține cont în special de termenii utilizați în afirmațiile făcute, de contextul în care aceștia au fost folosiți și de cauză în ansamblul ei, inclusiv de modalitățile în care au fost făcute afirmațiile.

Curtea Europeană a analizat deja compatibilitatea incriminării ofensei cu standardele Convenției, aceasta fiind considerată ca având *character excessiv*, atâta vreme cât nu produce niciun efect particular și nu conferă niciun privilegiu raportat la dreptul de a informa și a a-și exprima opinia cu privire la aceasta (*a contrario*, *Artun și Güvener c. Turciei*, nr. 75.510/01, §31, 26 iunie 2007).

Petentul a săvârșit fapta prin adresarea unor memorii autorităților statului, fără să recurgă la expresii vulgare, gradul de pericol social al faptei este scăzut, prin conținutul său și prin faptul că reclamantul nu a recurs la acte de violență, inclusiv verbală, acțiunea reclamantului nu a vizat viața privată sau onoarea persoanei; cum s-a reținut, relevantă este și calitatea reclamantului.

Afirmațiile reclamantului constituie critici de natură politică și administrativă la care un funcționar se expune în exercitarea mandatului în mod inevitabil și conștient, impunând politicienilor să manifeste un grad ridicat de toleranță sub acest aspect (*Cauza EON c. Franța*, Hotărârea din 14 martie 2013).

De asemenea, Tribunalul apreciază că reclamantul nu a depășit doza de exagerare și provocare admisibilă, prin raportare la intervenția sa, iar optarea pentru un registru acid, dar moderat, intră sub protecția art. 10 al Convenției.

Orice sancțiune aplicată, chiar mustrarea, poate avea un caracter descurajant asupra intervenției ulterioare a reclamantului și care poate juca un rol important în dezbaterile asupra unor chestiuni de interes general.

Pentru aceste motive, soluția de anulare a Deciziei de sancționare nr. 2.042 din 17.03.2014 se impune.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Admite cererea formulată de reclamantul Firicel Alexandru, cu sediul procesual ales la Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” din București, sectorul 4, str. Ienăchiță Văcărescu nr. 17A, în contradictoriu cu pârătele statului român, prin Ministerul Afacerilor Interne, cu sediul în București, sectorul 1, Piața Revoluției nr. 1A, Ministerul Afacerilor Interne, cu sediul în București, sectorul 1, Piața Revoluției nr. 1A, ministrul afacerilor interne, cu sediul în București, sectorul 1, Piața Revoluției nr. 1A, Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, cu sediul în București, sectorul 3, Calea Victoriei nr. 19.

Anulează Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 400/2004 și Dispoziția de sancționare nr. 2.024 din 17.03.2014.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, cererea urmând să fie depusă la sediul Tribunalului București.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 25 februarie 2016.

PREȘEDINTE,
CESLEA NICOLAE ALEXANDRU

Grefier,
Șerban Florentina

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA a VIII-a CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA CIVILĂ Nr. 469
Ședința publică de la 6 februarie 2017

Dosar nr. 41.050/3/2014

Curtea constituită din:

Președinte	— Marius-Cristian Ispas
Judecător	— Mihaela Cuzuc
Judecător	— Virginia Filipescu
Grefier	— Loredana Tărnăuceanu

Pe rol se află spre soluționare cererile de recurs formulate de recurenta pârâtă Direcția Generală de Poliție a Municipiului București și de recurs incident formulată de recurentul reclamant Firicel Alexandru împotriva Sentinței civile nr. 1.219 din 25.02.2016, pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în contradictoriu cu intimații pârâți statul român, prin Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Afacerilor Interne în calitate de autoritate publică emitentă a Ordinului nepublicat 400/2004 privind cercetarea personalului din MAI, ministrul afacerilor interne având ca obiect „litigiu privind funcționarii publici”.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă recurenta Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, prin consilier juridic Donți Mihai Marian care depune delegație de reprezentare la dosar, recurentul reclamant Firicel Alexandru, personal și asistat de președintele Sindicatului Polițiștilor din România „Diamantul” — Pascut Emil, care prezintă CI seria RT nr. 935172, CNP 1720629443046, lipsă fiind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefiera de ședință care învederează că la data de 3.01.2017, prin Serviciul registratură, Tribunalul București a depus 9 dovezi de comunicare ale sentinței civile în cauză, după care,

în baza art. 255, art. 258 din Codul de procedură civilă, Curtea încuviințează proba cu înscrisuri solicitată, apreciind-o ca fiind admisibilă și ducând la dezlegarea pricinii.

Curtea pune în discuție excepția inadmisibilității recursului invocată de recurentul Firicel Alexandru și excepția inadmisibilității recursului incident invocată din oficiu, cu privire la recursul incident formulat de recurentul Firicel Alexandru raportat la motivarea recursului, și acordă cuvântul în continuare, pe recursuri.

Recurentul, prin reprezentant, susține că față de recursul formulat de recurenta Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, care se adresează celor două părți ale soluției Tribunalului, a invocat excepția inadmisibilității din perspectiva criticii aduse acelei părți a soluției Tribunalului prin care s-a anulat Ordinul MAI nr. 400/2004, nepublicat, apreciind că, la fond, pârâta nu a avut calitate procesuală pasivă, nefiind autor emitent al actului administrativ normativ. În faza de recurs autoritatea publică, emitentă a ordinului, respectiv ministrul și Ministerul Afacerilor Interne, care au avut calitate de persoană care a elaborat proiectul de act normativ, nu au formulat cale de atac împotriva sentinței Tribunalului, recunoscând legalitatea soluției pe partea privind anularea ordinului. De asemenea a criticat și faptul că nu există nici interes și depune la dosar hotărâri judecătorești definitive în acest sens.

Recurentul, prin reprezentant, solicită admiterea recursului incident în temeiul art. 461 din Codul de procedură civilă, arătând că în soluția Tribunalului chestiunea a fost tranșată greșit și îl prejudiciază. Apreciază că Tribunalul este în eroare, întrucât s-a reținut că Direcția Generală de Poliție a Municipiului București ar fi angajator.

Pe fondul recursurilor arată că, în fapt, concluzia Tribunalului nu este justă, invocă art. 1 din Legea nr. 188/1999, susținând că nu se poate trage concluzia că legiuitorul ar fi stabilit identitate între stat și autoritățile centrale sau locale. Statul este subiect de drept intern și internațional și nu este identic cu instituția publică. De regulă, statul este reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice, iar în speță, conform art. 2 lit. d și e din O.U.G. nr. 30/2006 statul este reprezentat de Ministerul Afacerilor Interne.

Recurenta prin consilier juridic, arată că pe recursul incident lasă la aprecierea instanței, însă în temeiul art. 12 alin. 1 din Legea nr. 218 apreciază că instituția are personalitate juridică și era angajatorul recurentului. Apreciază că propriul recurs este admisibil, susținând că recurenta are interes întrucât au fost anulate Dispoziția de sancționare și Ordinul MAI nr. 400/2004.

Solicită respingerea recursului formulat de recurentul Firicel Alexandru ca nefondat pentru motivele dezvoltate prin întâmpinare.

Pe recursul propriu arată că s-a încălcat principiul neretroactivității legii civile prin anularea dispoziției de sancționare a reclamantului, invocă prevederile art. 6 alin. 2 din Codul civil și motivele dezvoltate prin întâmpinare. Susține că s-a încălcat Statutul profesional al polițistului, Codul de etică și deontologic, întrucât polițiștii au anumite obligații în raport cu societatea civilă și instituțiile statului.

Recurentul, prin reprezentant, în replică, arată că pârâta consideră ca fiind bulversante și deciziile ICCJ și deciziile Curții de Apel, depuse la dosar. Pe recursul formulat împotriva soluției de anulare a actului disciplinar arată că actul disciplinar nu a fost definitiv, legea a dat dreptul ca acesta să fie contestat și va fi definitiv prin soluția definitivă a instanței de judecată. Pârâta susține că s-a încălcat principiul neretroactivității legii civile; prin această formulare pârâta se referă și la o încălcare a Ordinului nr. 400/2004, a activității Ordinului 400/2004. A învederat că pe lângă motivele clasice de anulare, ordinul nu are calitate de lege în sensul jurisprudenței CEDO și trebuie să se analizeze și apărarea recurentului din perspectiva dreptului și jurisprudenței CEDO, ce are de a face cu un ordin administrativ nepublicat cu privire la care Curtea Constituțională prin Decizia nr. 22/2004 s-a pronunțat la paragraful 21 în sensul că actul administrativ nepublicat este inaccesibil și inopozabil și solicită înlăturarea apărărilor care ținesc o pretinsă valabilitate a Ordinului nr. 400/2004 până în 2014 pentru că nu au justificare nici din perspectiva art. 6 din CEDO.

Cu privire la Speta Dragotoniu menționează că se oferă o definiție a legii, a dreptului din perspectiva Curții Europene mult mai satisfăcătoare decât cea oferită de Legea nr. 554/2004 la art. 2 sau de Legea 52/20013, care spune că actul normativ este actul cu aplicabilitate generală.

Recurenta, prin consilier juridic, depune practică judiciară și arată că nu solicită cheltuieli de judecată.

Curtea, considerând că au fost lămurite toate împrejurările de fapt și temeiurile de drept ale cauzei, în temeiul art. 394 din Codul de procedură civilă, declară închise dezbaterile și reține cauza în pronunțare.

CURTEA,

deliberând asupra recursurilor de față, înregistrate la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, cu nr. 41.050/3/2014, constată următoarele:

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 25.11.2014 cu numărul 41.050/3/2014, formulată de reclamantul Firicel Alexandru în contradictoriu cu pârâții statul român, prin reprezentant Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Afacerilor Interne și Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, s-a solicitat să se constate că în cadrul raportului juridic concret de serviciu de poliție în care o parte este reclamantul în calitate de funcționar public polițist, statul român este entitatea cu rol de angajator, Ministerul Afacerilor Interne este organul unic de reprezentare a angajatorului statul român, în relația de muncă cu reclamantul, iar Direcția de Poliție nu are calitate de angajator sau de organ de reprezentare al angajatorului în relația de muncă; inopozabilitatea Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 400/2004 privind cercetarea disciplinară a personalului din Ministerul Afacerilor Interne față de reclamant, atât la data emiterii dispoziției Direcției nr. 2.381 din 17.04.2014, prin care a fost sancționat cu mustrare scrisă, și perioada premergătoare emiterii dispoziției de sancționare în care au fost încheiate actele privind cercetarea disciplinară care au stat la baza emiterii

dispoziției Direcției nr. 2.042 din 17.03.2014; să se constate că Ordinul Ministerului Afacerilor Interne este nul: să fie anulată dispoziția șefului Poliției Sectorului 3 București nr. 2.042 din 17.03.2014 prin care a fost sancționat disciplinar.

2. Hotărârea instanței de fond

Prin Sentința civilă nr. 1.219 din 25.02.2016, pronunțată de Tribunalul București, Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, a fost admisă cererea formulată de reclamantul Firicel Alexandru în contradictoriu cu pârâtele statul român prin Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Afacerilor Interne și Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, dispunându-se anularea Ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr. 400/2004, precum și a Dispoziției de sancționare nr. 2.042/17.03.2014.

3. Recursul formulat de pârâta Direcția Generală de Poliție a Municipiului București

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâta Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, cererea de recurs fiind înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 17.06.2016. A solicitat admiterea recursului, casarea sentinței civile recurate, rejudicarea cauzei și respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

În motivarea cererii de recurs a învederat, că în ceea ce privește cererea de anulare a celor două acte, raționamentul instanței de fond nu a fost corect, pentru că, pe de o parte, a menționat faptul că Decizia Curții Constituționale nr. 392/2014 produce efecte numai pentru viitor, însă a anulat Ordinul nr. 400/2004 și a făcut aplicarea retroactivă a acestei anulări, dispunând și anularea dispoziției de sancționare, în condițiile în care la data emiterii acestei dispoziții Ordinul M.A.I. nr. 400/2004 era în vigoare.

În opinia recurente este vorba despre o încălcare a principiului neretroactivității legii civile, stipulat în art. 15 alin. 2 din Constituția României, precum și a dispozițiilor art. 6 din Codul civil, din care rezultă că abrogarea sau modificarea unei prevederi legale nu produce efecte juridice asupra actelor încheiate anterior apariției acestor evenimente legislative, singurele excepții de la această regulă fiind precizate la art. 6 alin. 6 din Codul civil.

Mai arată recurenta că prin sentința civilă atacată a fost anulat Ordinul MAI nr. 400/2004 la data de 25.02.2016, în timp ce Dispoziția șefului Poliției Sectorului 3 nr. 2.042 a fost emisă la data de 17.03.2014, când acest act normativ era în vigoare. De asemenea, anularea Dispoziției nr. 2.042 din 17.03.2014, susține recurenta, reprezintă o încălcare de către instanța de fond și a prevederilor art. 23 din Legea nr. 554/2004, potrivit căruia „hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”.

Recurenta a mai învederat că prin raportare la Decizia Curții Constituționale nr. 392/2014, publicată în Monitorul Oficial la data de 11.09.2014, rezultă că la data intrării în vigoare a Ordinului MAI nr. 400/2004, respectiv 29.10.2004, art. 59 alin. 2 din Legea nr. 360/2002 prevedea că procedura cercetării prealabile se reglementează prin ordin al ministrului administrației și internelor. Ulterior, ca urmare a publicării Deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial, începând cu data de 11.09.2014, dispozițiile art. 59 alin. 2 din Legea nr. 360/2002 au fost suspendate de drept, iar la data de 27.10.2014 și-au încetat efectele juridice. Așadar, susține recurenta, art. 59 alin. 2 din Legea nr. 360/2002, în vechea reglementare a avut aplicabilitate până la data de 11.09.2014 și, în consecință, și actul administrativ cu caracter normativ emis în aplicarea acestei dispoziții legale, anume Ordinul MAI nr. 400/2004, a avut aplicabilitate până la data de 11.09.2014.

Referitor la temeinicia dispoziției atacate, recurenta învederează că în mod incorect instanța de fond a reținut că decizia de sancționare nu a fost emisă în mod temeinic. Consideră recurenta că prima instanță a interpretat dreptul persoanelor la liberă exprimare într-o modalitate extrem de excesivă și a creat astfel premisele încălcării ordinii sociale, în condițiile în care afirmațiile intimatului, care au un conținut insultător și calomniator nu doar la adresa instituțiilor statului, ci și la adresa unor persoane și formațiuni politice individualizate, au fost considerate de prima instanță că nu depășesc doza de exagerare admisibilă, iar pericolul social al faptelor sale a fost considerat ca fiind scăzut.

Mai mult, instanța de fond, în analiza sa, a omis un aspect esențial, acela că intimatul îndeplinea funcția publică de polițist, având gradul de agent șef adjunct de poliție, și avea obligația de a respecta anume prevederi legale ce se aplică corpului profesional al polițiștilor, în atribuțiile căruia intra tocmai apărarea ordinii și siguranței publice.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă.

4. Poziția procesuală a intimatului

Prin întâmpinare, intimatul a solicitat respingerea recursului, invocând excepția inadmisibilității recursului în parte privind soluția de anulare a Ordinului MAI nr. 400/2004 pentru faptul că pârâta nu era emitenta actului administrativ anulat.

Pe fond a solicitat respingerea recursului învederând că problema aplicării în timp a efectelor anulării actului normativ a fost tranșată prin Decizia nr. 10/2015, pronunțată de ICCJ cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 554/2004.

5. Recursul incident

Intimatul-reclamant a formulat recurs incident împotriva Sentinței civile nr. 1.219 din 25.02.2016, pronunțată de Tribunalul București Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, prin care a solicitat păstrarea soluției instanței de fond cu înlăturarea motivării greșite potrivit căreia intimata D.G.P.M.B. s-ar identifica cu statul român, preluând toate drepturile și obligațiile referitoare la activitatea de poliție, și înlocuirea cu o motivare din care să rezulte că statul român este angajatorul său și titularul prerogativelor disciplinare asupra sa, fiind reprezentat în derularea raporturilor de serviciu prin intimatul Ministerul Afacerilor Interne, și nu prin intimata D.G.P.M.B., care nu a făcut, în condițiile art. 252 din Codul de procedură civilă, dovada atribuțiilor proprii ce i s-ar fi stabilit în sarcină prin regulamentul la care face trimitere art. 16 din Legea nr. 218/2002.

În drept a invocat prevederile art. 461 din Codul de procedură civilă.

6. Poziția procesuală a pârâților față de recursul incident

Intimata Direcția Generală de Poliție a Municipiului București a formulat întâmpinare la recursul incident, prin care a solicitat respingerea acestuia ca nefondat.

În motivare a arătat că Ministerul Afacerilor Interne și Direcția Generală de Poliție a Municipiului București sunt două unități cu personalitate juridică distincte. De asemenea, statul nu există ca entitate de sine stătătoare, ci se materializează în totalitatea entităților de la nivel central sau local care au calitatea de angajator în numele statului, iar Direcția Generală de Poliție a Municipiului București face parte din categoria autorităților publice locale, așa cum rezultă din art. 12 alin. 1 din Legea nr. 218/2002.

De asemenea, intimații Ministerul Afacerilor Interne și ministrul afacerilor interne au formulat întâmpinare la recursul incident, solicitând respingerea ca nefondat a recursului.

În motivare au arătat că sentința recurată este legală în ceea ce privește considerentele referitoare la angajatorul reclamantului, deoarece în sfera publică angajatorul este

întotdeauna statul, prin diferitele sale entități centrale și locale, astfel cum a statuat Decizia Curții Constituționale a României nr. 1.658/2010. De asemenea, raportat la dispozițiile art. 12 alin. 1 din Legea nr. 218/2002, Direcția Generală de Poliție a Municipiului București face parte din autoritățile publice locale, fiind unitate teritorială a Inspectoratului General al Poliției Române la nivelul municipiului București. Astfel, această unitate de poliție a preluat toate drepturile și obligațiile ce vizează activitatea de poliție, inclusiv cele care se referă la raporturile juridice de serviciu.

Recurentul-reclamant a depus la dosar **răspuns la întâmpinări**, prin care a reiterat argumentele invocate prin cererea de recurs.

7. Aspecte procedurale

La termenul de judecată din data de 6.02.2017, instanța, din oficiu, a invocat excepția inadmisibilității recursului incident, excepție pe care recurentul-reclamant a solicitat a fi respinsă, considerând că este posibil a se formula recurs la considerente inclusiv pe calea recursului incident.

8. Soluționarea excepțiilor

Potrivit prevederilor art. 248 alin. 1 din Codul de procedură civilă „instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea în fond a cauzei”.

Excepția inadmisibilității recursului principal declarată de către pârâta Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, invocată de către intimatul-reclamant, este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 461 alin. 1 din Codul de procedură civilă, calea de atac se îndreaptă împotriva soluției cuprinse în dispozitivul hotărârii. Din modul de redactare a dispozitivului hotărârii recurate se reține că prima instanță a admis acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu toți pârâții, astfel că declararea recursului de către unul dintre pârâți este admisibilă în ceea ce privește toate capetele de cerere. De altfel, chiar reclamantul prin acțiunea pendinte a înțeles să cheme în judecată pe toți pârâții, iar la formularea petiției nu a făcut o distincție între pârâți în funcție de calitatea emitentului actului administrativ contestat.

În consecință, se va respinge ca nefondată excepția.

Excepția inadmisibilității recursului incident, invocată de către instanță din oficiu în baza prevederilor art. 247 din Codul de procedură civilă, este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 491 din Codul de procedură civilă, (1) „Recursul incident și recursul provocat se pot exercita, în cazurile prevăzute la art. 472 și 473 care se aplică în mod corespunzător.

Dispozițiile art. 488 rămân aplicabile; (2) Prevederile art. 474 se aplică în mod corespunzător”.

Conform prevederilor art. 472 alin. 1 din Codul de procedură civilă, „Intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să formuleze apel în scris, în cadrul procesului în care se judecă apelul făcut de partea potrivnică, printr-o cerere proprie prin care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe”.

Art. 461 alin. 2 din Codul de procedură civilă prevede că: „Cu toate acestea, în cazul în care calea de atac vizează numai considerentele hotărârii prin care s-au dat dezlegări unor probleme de drept care nu au legătură cu judecata aceluși proces sau care sunt greșite ori cuprind constatări de fapt ce prejudiciază partea, instanța, admițând calea de atac, va înlătura acele considerente și le va înlocui cu propriile considerente, menținând soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii atacate”.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale mai sus menționate rezultă că recursul împotriva considerentelor hotărârii nu poate fi declarat decât pe cale principală, și nu incidentală.

Recursul incident se poate formula în situația în care instanța a admis în parte cererea de chemare în judecată sau în situația în care se repun în discuție soluții ale primei instanțe cu privire la soluționarea unor excepții care ar putea prejudicia partea în cazul în care s-ar admite calea de atac a părții adverse, deci este vorba despre soluții date în cadrul judecării cauzei și nu despre considerentele hotărârii.

În consecință, în opinia instanței de control judiciar, recursul împotriva considerentelor este o cale de atac care se poate formula doar prin intermediul căii de atac principale și nu pe cale incidentală, cu atât mai mult cu cât rămâne aplicabil art. 488 din Codul de procedură civilă chiar și în cazul recursului incident.

În consecință, recursul incident declarat de reclamant împotriva considerentelor este inadmisibil, urmând a fi respins ca atare, excepția fiind întemeiată.

9. Asupra recursului principal

Analizând recursul declarat de pârâtă prin prisma criticilor formulate și în conformitate cu dispozițiile art. 496 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că acesta este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Prin Dispoziția nr. 2.042 din 17.03.2014 reclamantul-intimat a fost sancționat cu mustrare scrisă, reținându-se în sarcina sa săvârșirea unei abateri disciplinare.

Dispoziția de sancționare are la bază ca și temei de drept prevederile art. 57 lit. a), art. 58 lit. a), art. 59, art. 60 alin. 1, art. 61 și art. 78 din Legea nr. 360/2002, inclusiv dispoziții din Ordinul M.A.I. nr. 400/2004 privind regimul disciplinar al personalului MAI, astfel cum rezultă din preambulul acesteia.

De asemenea, Decizia nr. 2.381 din 17.04.2014, prin care s-a respins ca nefondată contestația formulată de reclamant, a fost întemeiată, în drept, pe prevederile art. 61 alin. 1 din Legea nr. 360/2002, inclusiv pe prevederile Ordinului nr. 400/2004.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014 s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1) și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 360/2002.

Potrivit art. 59 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 „Procedura cercetării prealabile se reglementează prin ordin al ministrului de interne”. De asemenea, art. 60 alin. (1) din același act normativ prevede că „Aplicarea sancțiunilor disciplinare se face potrivit competențelor stabilite prin ordin al ministrului administrației și internelor, după expirarea termenului de contestare, prevăzut la art. 61 alin. (1)”; art. 62 alin. (3) „Consiliile de disciplină își desfășoară activitatea în baza regulamentului aprobat prin ordin al ministrului de interne”.

În considerentele Deciziei nr. 392/2014, Curtea Constituțională a reținut că „Or, dispozițiile legale criticate nu numai că nu reglementează procedura disciplinară prealabilă, aplicarea sancțiunilor disciplinare sau activitatea consiliului de disciplină, ci delegă reglementarea acestor aspecte importante ministrului de resort care este abilitat să adopte ordine. Așadar, se ajunge la situația ca un aspect esențial care vizează executarea și/sau încetarea raporturilor de serviciu să fie reglementat printr-un act administrativ, care, de altfel, în cazul de față, nici măcar nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, ceea ce este de natură să confere un caracter iluzoriu posibilităților autorului excepției de neconstituționalitate de a se apăra în mod eficient. În aceste condiții, persoana cercetată disciplinar nu cunoaște regulile după care se desfășoară procedura, având în vedere că actul administrativ nu este accesibil și deci nici opozabil. Normele privind cercetarea disciplinară trebuie să respecte anumite cerințe de stabilitate și previzibilitate. Or, delegarea de atribuții de a stabili aceste norme unui membru al Guvernului, prin emiterea unor acte cu caracter administrativ ce au caracter infra legal, determină o stare de incertitudine juridică, acest gen de acte având de obicei, un grad sporit de schimbări succesive în timp.”

Ordinul MAI nr. 400/2004 a fost emis tocmai pentru a fi aplicate prevederile art. 59 alin. 2, art. 60 alin. 1 și art. 62 alin. 3 din Legea nr. 360/2002, prevederi legale ce au fost declarate ca fiind neconstituționale.

Prin Decizia civilă nr. 3.711 din 20.11.2015 Înalta Curte de Casație și Justiție a anulat Ordinul MAI nr. 400/2004 în mod definitiv.

Cu privire la aplicarea la timp a efectelor hotărârilor judecătorești prin care s-a dispus anularea actelor administrative cu caracter normativ s-a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 10 din 11 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 25 iunie 2015, decizia prin care s-a statuat că „Dispozițiile art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că hotărârea judecătorească irevocabilă/definitivă prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ produce efecte și în privința actelor administrative individuale emise în temeiul acestuia care, la data publicării hotărârii judecătorești de anulare, sunt contestate în cauze aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor judecătorești”.

Decizia este obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

A statuat instanța supremă: „(...) este corectă interpretarea instanțelor care au stabilit că trebuie recunoscute efectele hotărârii judecătorești de anulare a unui act administrativ normativ, similar cu efectele aditerii excepției de neconstituționalitate în privința cauzelor pendinte.

Conform art. 147 alin. (4) din Constituție: „Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”

Interpretând prevederile art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, de exemplu, prin Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, și Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, Curtea Constituțională a statuat că instanțele judecătorești vor aplica decizia prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate în cauzele pendinte la momentul publicării acesteia.

Sintagma „sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”, utilizată atât de Constituție, cât și de Legea nr. 554/2004, nu poate primi decât o interpretare unitară, în sensul că excepția de neconstituționalitate admisă, respectiv actul administrativ normativ anulat nu produc niciun efect în privința cauzelor irevocabile/definitiv soluționate, însă produc efecte în cauzele aflate în curs de soluționare la data publicării deciziei Curții Constituționale sau a hotărârii judecătorești de anulare, așa cum s-a reținut în deciziile instanței de contencios constituțional indicate la pct. 6.2.

Nu există nicio rațiune pentru care să se aplice un tratament diferențiat, din punctul de vedere al efectelor pe care le produc, hotărârilor prin care se invalidează o normă legală. Hotărârea judecătorească de anulare a unui act administrativ cu caracter normativ nu poate reprezenta doar un instrument de drept abstract care să se aplice unor situații viitoare ipotetice, apărute după publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, foarte rar întâlnite în practică”.

În consecință, nu se pot reține ca fiind întemeiate motivele de recurs dat fiind caracterul obligatoriu al deciziilor pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Dat fiind faptul că decizia de sancționare este un act subsecvent Ordinului nr. 400/2004, i se aplică în mod corespunzător sancțiunea anulării, fiind inutilă cercetarea celorlalte motive și susțineri care antamează însăși abaterea disciplinară imputată reclamantului.

În raport cu toate aceste considerente se constată că recursul este nefondat și va fi respins ca atare, conform art. 496 din Codul de procedură civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DISPUNE:

Respinge excepția inadmisibilității recursului principal.

Respinge recursul incident formulat de recurentul Firicel Alexandru ca inadmisibil.

Respinge ca nefondat recursul principal formulat de recurenta pârâtă Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, cu sediul în București, Calea Victoriei nr. 19, sectorul 3, și recursul incident formulat de recurentul-reclamant Firicel Alexandru, cu domiciliul ales la sediul Sindicatului Polițiștilor din România „Diamantul” din București, str. Ienăchiță Văcărescu nr. 17A, sectorul 4, împotriva Sentinței civile nr. 1.219 din 25 februarie 2016, pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în contradictoriu cu intimații pârâți statul român, prin Ministerul Afacerilor Interne, cu sediul în București, Piața Revoluției nr. 1A, sectorul 1, Ministerul Afacerilor Interne, cu sediul în București, Piața Revoluției nr. 1A, sectorul 1, ministrul afacerilor interne, cu sediul în București, Piața Revoluției nr. 1A, sectorul 1.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică, astăzi, 6.02.2017.

PREȘEDINTE,
MARIUS-CRISTIAN ISPAS

Judecător,
Mihaela Cuzuc

Judecător,
Virginia Filipescu

Grefier,
Loredana Tărnăuceanu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

